

En daar waren dan de namen van ministers en staatssecretarissen. Met zomaar ineens de naam Marnix van Rij als staatssecretaris fiscaliteit. Hij vertrok - na ongeveer 14 maanden - als regeringscommissaris van Sint Eustatius en pakte zomaar ineens, zonder iets bekend te maken aan de bevolking, zijn biezen en even later dook hij weer op als interim voorzitter van het CDA. Laat ik uit zijn mond niet meer horen dat hij het hier zo naar zijn zin had: met een soort van opgeheven hoofd (niet echt natuurlijk) kan hij nu de arena verlaten. Het hemd blijkt nader dan de rok.

Ook Raymond Knops keert niet terug op de Antillen, althans niet in functie, en mevrouw Alexandra van Huffelen is de nieuwe staatssecretaris BZK met Koninkrijksrelaties in haar portefeuille.

Bij haar aankomst op het ministerie gaf de staatssecretaris een korte reactie. Een zinnetje van haar gonst maar door mijn hoofd en blijft maar hangen: "Op basis van gelijkwaardigheid gaan wij onze ambities waarmaken". Onze ambities? Wie zijn ons? Wiens ambities zijn het en wat houden die in? Voor mij houdt dit in gemeenschappelijkheid, een gezamenlijke visie. Van dat gemeenschappelijke is op Sint Eustatius na de interventie tot op heden bar weinig gebleken. En van visie of ambitie al helemaal niet. Of bedoelt de staatssecretaris daarmee de ambities van Den Haag? Daarmee gaat ze dan voorbij aan brede inbreng door bewoners van het eiland zelf.

Prachtig is ook de belofte van extra aandacht voor Caribisch Nederland. De staatssecretaris heeft aangekondigd op korte termijn de zelfstandige landen en de BES-eilanden te willen bezoeken. Ik hoop niet dat dit een flitsbezoek wordt want dan heeft dat hele bezoek helemaal geen zin. Op die ene dag op Sint Eustatius wordt de staatssecretaris rondgeleid langs de materiële successen en mag zij praten met mensen die hiervoor van tevoren zijn geselecteerd (in de praktijk zal dat de entourage van de regeringscommissaris zijn).

Als ik de staatssecretaris een advies mag geven: overnacht in een gewoon goed hotel in het dorp aan de baai en niet in het relatief ver weg gelegen Golden Rock resort. Neem de tijd om in een zekere rust, en zonder de hijgerige aanwezigheid van of namens de regeringscommissaris, met mensen te praten. Bijvoorbeeld met de leden van de Eilandsraad maar ook met betrokken burgers die een gesprek met de staatssecretaris op prijs stellen. Wellicht zijn daar dan ook wat kritische kanttekeningen die worden aangereikt aan de staatssecretaris maar het draagt wel bij aan een genuanceerder beeld van het eiland. Bijvoorbeeld een arts, een radioprogrammamaker, een visser, een docent...

Luister naar hen over de situatie en ervaringen in - bijvoorbeeld - de gezondheidszorg, de bezorgdheid over de steeds groter wordende invloed van steenrijke beleggers, de absolute ondoorzichtigheid van de besluiten van de executive council, het niet transparant zijn over de opgravingen bij de recent gevonden begraafplaats in Golden Rock, de verblijfplaats en omstandigheden van de menselijke resten, geen inzicht over de bezettingsgraad van de ferry naar Sint Maarten (terwijl aan de regionale luchtverbindingen helemaal geen aandacht wordt besteed, want dan zou Sint Maarten of Winair wel eens boos kunnen worden...).

Kortom over alle zaken waarover besluitvorming plaatsvindt zonder inspraak of zelfs maar consultatie vooraf van de bevolking. Pas als alles in kannen en kruiken is en het point of no return is bereikt wordt informatie gegeven. Na de interventie is de tegenstelling tussen zij en wij, onderling wantrouwen en de kloof tussen arm en rijk, veel groter geworden.

De ultieme uitdaging aan de staatssecretaris is gelegen in luisteren, olie op de golven, geven en nemen, gelijkwaardigheid en respect. Met als materieel resultaat dat overeenstemming wordt bereikt op heikele punten en dat de onderlinge tegenstellingen op het eiland worden geminimaliseerd. Oprecht heel veel succes gewenst daarbij!